

Tilstanden i Virkeligheden er, at vi fremdeles have det samme, den samme Statsstyrelse, som vi have haft; men faa vi dette her, ja, saa faa vi et Skin af noget andet, som i Virkeligheden ikke er noget, som kun er egnet til at bedaare dem, der ikke se, hvordan Forholdene virkelig ere. Vi faa saa en Rigsdag, der er bekendelsesløs; vi faa et Folketing til at bevilge Pengene, som heller ikke er valgt paa kirkeligt Grundlag, en rent politisk Forsamling, og saa faa vi en Minister til at styre, som sandelig heller ikke er valgt ud fra kirkelige Synspunkter, men som er valgt ud fra rent politiske Hensyn, som kommer og forsvinder, efter som de politiske Partier stille sig. Saaledes er det virkelige Styre. Der er ikke Tale om, at Kirken har noget som helst Selvstyre. Saa skulde det kirkelige Udvalg kunne repræsentere den. Men hvorledes vil det blive stillet? Det kan ikke træde i Virksomhed, uden at den politiske Myndighed, Statsmyndigheden, indkalder det, og yderligere kan det ikke indkaldes til Virksomhed, uden at Statsmyndigheden vil give Penge dertil. Altsaa, der er ikke Tale om, at det paa nogen Maade kan optræde selvstændigt. Det vil kun være at putte Folk Blaar i Øjnene, at bilde dem ind, at de have noget, medens de i Virkeligheden ingenting have. Der er derfor, som det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Jørgen Pedersen), saa vidt jeg husker, udtrykte sig, fra den anden Side kun gjort en teoretisk Indrømmelse, men den praktiske er gjort fra vor Side, og det er den, jeg ikke vil være med til. Nej, lad os se Kendsgerningerne lige i Øjnene. Man har Menighedsraad; det er slaaet fast: hver enkelt Menighed faar en Repræsentation. Der er Tusinder af Menigheder, som altsaa kunne udtale sig hver om sine Interesser, de have deres Talsmænd, det er givet, men de kunne være saa afvigende og indbyrdes saa modstridende, at der kan komme ganske forskellige Synspunkter frem. Men den samlende Kirke, som skulde kunne danne Bindeledet mellem alle disse Enkeltheder og sørge for et vist Fællesskab i Bekendelse osv., mangler. Den kan ikke optræde paa egen Haand, nej, det beror altsammen paa den Minister, paa den Rigsdag, paa det Folketing, som skulle give den fornødne Bevilling. Nej, en saadan Skintilstand vil jeg ikke gaa med til, saa vil jeg hellere sige: Bild jer ikke ind, at Grundloven er fyldestgjort, bild jer heller ikke ind, at den er paa Vej til at blive fyldestgjort, det er tvært-

imod kun et Skin, som skal tilsløre den Kendsgerning, at vi ville kun have Repræsentationer for Menighederne, men ikke nogen Repræsentation for Kirken! Det er en Ordning, vi ikke ville stemme for, saa hvis man derfor ikke vedtager vort Forslag, vil jeg anbefale mine Meningsfæller at stemme mod det Forslag, der er stillet af de 15 Medlemmer.

Formanden: Jeg forudsætter, at det er ærede Medlemmers Ønske, at Behandlingen af denne Sag føres til Ende i nærværende Møde. Jeg henstiller derfor til ærede Talere at medvirke til Virkeliggørelse af dette Ønske ved at fatte sig saa kort, som Omstændighederne tillade.

Nordby: Jeg skal efterkomme den ærede Formands Henstilling og fatte mig meget kort.

Jeg har været med ved Behandlingen af denne Sag lige fra dens første Begyndelse her i Tinget, i Begyndelsen af Samlingen 1901—02, og derefter nu ved dens Behandling baade i forrige og i indeværende Samling. Jeg vil da sige, at jeg oplevede en meget stor Skuffelse i Samlingen 1902—03, da det Parti, hvortil jeg slutter mig ogsaa i Opfattelsen af denne Sag, fraveg sit Standpunkt, delte sig og gik ind paa et Kompromis, som jeg mente var meget uheldigt, og som jeg tog Stilling imod. Det var en stor Skuffelse for mig, som sagt, den Gang, at det konservative Parti gik med til et Kompromis. Det er nu et tilendebragt Standpunkt. Vi fik Loven af 15. Maj 1903, som nu søges fornyet. Jeg maa da sige, at jeg ved de 15 Medlemmers Forslag atter har oplevet en meget stor Skuffelse. Jeg ser med stor Beklagelse, at ærede konservative Medlemmer, men for øvrigt ogsaa andre — det burde, som det er rigtigt bemærket, ikke betragtes som et politisk Spørgsmaal, hvad det i Virkeligheden ikke er —, der ved anden og tredie Behandling stod sammen med mig og mine Meningsfæller, nu have forladt deres Standpunkt. Og hvad foreslaas der saa? Jeg skal ikke komme vidtløftigt ind paa det, da det er sagt i og for sig maaske bedre, end jeg kan gøre det, men der foreslaas en Ordning, hvorved vi faa en Repræsentation for Folkekirken, der meget rigtigt er betegnet som kun værende et Skin af en Repræsentation. Jeg begriber ikke, at ærede Medlemmer have kunnet lade sig nøje dermed, thi det er, synes jeg nok, en Nøjsomhed, der er under al Kritik, og jeg protesterer